

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 52 PŽ-1086/2020-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Draženke Deladio, predsjednika vijeća, Raoula Dubravca, suca izvjestitelja i Josipa Turkalja, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja MASSILIA d.o.o. u stečaju, Osijek, OIB 86144563117, Lučki prilaz 2, protiv tuženika LOVAČKO DRUŠTVO „JASTREB“ Popovac, OIB 40081295932, Planina 33, kojeg zastupa punomoćnik Antun Schmidt, odvjetnik u Osijeku, radi naknade štete u iznosu od 589.543,78 kn, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-258/15-53 od 21. prosinca 2016., u vijeću održanom 22. studenog 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se kao neosnovana tužiteljeva žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-258/15-53 od 21. prosinca 2016.

Obrazloženje

1. Prvostupanjski je sud presudio:

„1. Odbija se tužitelj s postavljenim tužbenim zahtjevom u cijelosti, u kojem se nalaže tuženiku LOVAČKO DRUŠTVO „JASTREB“ Popovac, OIB: 40081295932, Planina 33, da tužitelju MASSILIA d.o.o. Osijek, OIB: 86144563117, Lučki prilaz 2, plati na ime naknade imovinske štete ukupan iznos od 589.543,78 kn zajedno sa zateznom kamatom koja teče na taj iznos počev od 21. prosinca 2016. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište u visini prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećane za pet postotnih poena, kao i da mu naknadi trošak parničnog postupka, sve u roku od 15 dana.

2. Nalaže se tužitelju da tuženiku podmiri trošak parničnog postupka u iznosu od 85.337,50 kn, u roku od 15 dana.“

2. Prema obrazloženju presude sud je utvrdio da tužitelj nije poduzeo sve zaštitne mjere radi sprječavanja nastanka štete od divljači propisane odredbama čl. 79. Zakona o lovstvu („Narodne novine“ broj: 140/05, 75/09, 153/09, 41/16, 67/16, 62/17 i 99/18; dalje: ZL) koje je dužan poduzimati prema odredbi čl. 77. st. 2. ZL-a. Kako je pretpostavka tuženikove odgovornosti kao lovoovlaštenika prema odredbi čl. 83. st. 1. ZL-u, a tuženik je dokazao da je poduzeo zaštitne mjere propisane zakonom dok je tužitelj na lovištu koje se djelomično nalazi na zemljištu u njegovom vlasništvu načinio neadekvatnu ogradu i na taj način zapriječio migracijski put divljači prema izvoru hrane i vode, a nije se odazvao javnom pozivu tuženika da preuzme zaštitna sredstva za odvracanje divljači sud je odbio tužbeni zahtjev.

3. Protiv te presude žalbu je podnio tužitelj zbog žalbenog razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. U bitnom žalitelj osporava pravilnost shvaćanja prvostupanjskog suda da nisu ispunjene pretpostavke tuženikove odgovornosti ukazujući na odgovornost propisanu odredbom čl. 83. st. 1. i čl. 77. st. 2. ZL-a. Prvostupanjski sud ne uočava bitnu razliku između propisanih i adekvatnih mjera, a ukazuje i na odredbu čl. 75. st. 2. ZL-a prema kojoj mora postojati odluka županije kojom je propisana obveza ograđivanja i način ograđivanja da bi se moglo reći da ograda koju je podigao tužitelj nije adekvatna. Kako takve odluke ne postoje vještaci nisu ovlašteni procjenjivati pojedine ograde budući je propisivanje obveze ograđivanja i načina ograđivanja u isključivoj nadležnosti županije. Sud nije cijenio da je lovoovlaštenik uvijek odgovoran za štetu koju počinu divljač u lovištu ako je oštećenik poduzeo sve propisane mjere za sprječavanje nastanka štete, a te je mjere tužitelj poduzeo i na taj način postupio po zakonu. Tužitelj nije dobio od tuženika upute niti sredstva kako sprječavati štetu od divljači, a tuženik je propustio donijeti odgovarajuće mjere zaštite. Žalitelj predlaže pobijanu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

4. U odgovoru na žalbu tuženik osporava žalbene navode i predlaže žalbu kao neosnovanu odbiti.

5. Žalba nije osnovana.

6. Pobijana presuda je ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama dopuštenih žalbenih razloga.

7. Presuda nije zahvaćena bitnom povredom postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koju ukazuje žalitelj, već naprotiv ima u dovoljnoj mjeri jasne razloge o odlučnim činjenicama, koje je sud valjano utvrdio i obrazložio te na njih pravilno primijenio materijalno pravo. Sud je primjenom odredbi Zakona o lovstvu („Narodne novine“ broj: 140/05, 75/09, 153/09 i 14/14), te odredbi Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15; dalje: ZOO), o odgovornosti za štetu od opasne stvari odnosno razlozima oslobođenja od odgovornosti utvrdio da nisu ispunjene pretpostavke tuženikove odgovornosti za štetu.

8. Protivno žalbenim navodima prvostupanjski je sud pravilno utvrdio da tužitelj nije dokazao ispunjenje pretpostavki za tuženikovu odgovornost jer nije poduzeo propisane mjere za sprječavanje štete od divljači kako je to propisano odredbom čl. 83. st. 1. ZL-a. Sprječavanje štete i naknada štete propisane su odredbom čl. 75. – čl. 85. ZL-a koji je bio na snazi u vrijeme nastanka štete. Pobijana presuda i tužiteljeva žalba citiraju pojedine od navedenih odredbi time da žalitelj neosnovano navodi da je poduzeo sve zakonom propisane mjere smatrajući da je tuženik bio taj koji je trebao upozoriti na neadekvatnost podignute ograde i da je nadležno upravno tijelo trebalo donijeti odgovarajuću odluku kojom je propisana obveza ograđivanja i način ograđivanja da bi se moglo utvrditi da ograda nije adekvatna. Iz obrazloženja pobijane odluke i stanja spisa te tvrdnji žalitelja proizlazi da je lovište ustanovljeno 2006. godine, a nasadi lijeske u to vrijeme nisu postojali niti je postojala ograda, već je sadnje lijeske i postavljanja ograde došlo negdje 2013. godine. Mjere za zaštitu od divljači propisane odredbom čl. 75. st. 1. ZL-a jesu i ograđivanje zemljišta te uporaba mehaničkih, električnih i kemijskih zaštitnih sredstava, vidljivih i zvučnih plašila, elektronskih detektora divljači i ostale uobičajene mjere zaštite za određeno područje i vrstu divljači. Iz spisa proizlazi da je tuženik dostavio u spis Lovnogospodarsku osnovu na lovištu koje se nalazi dijelom i na tuženikovom zemljištu i isprave iz kojih je vidljivo da je tuženik tijekom 2015. godine i prije nabavljao hranu za divljač i javno objavio poziv za dodjelu zaštitnih sredstava koja tužitelj nije preuzeo. Međutim, ono što je žalitelj propustio učiniti u poduzimanju mjera zaštite propisano je odredbom čl. 79. ZL-a a odnosi se poduzimanje mjera sprječavanja štete od divljači prema kojima korisnici zemljišta imaju pravo i dužnost bez odgađanja priopćiti lovoovlašteniku okolnosti koje mogu utjecati na poduzimanje mjera za sprječavanje štete koju može divljač nanijeti na njihovu zemljištu i omogućiti lovoovlašteniku da na njihovu zemljištu poduzima mjere za sprječavanje štete od divljači. Tek uz ispunjenje pretpostavki propisanih navedenom zakonskom odredbom za štetu koju počini divljač u lovištu odgovoran je lovoovlaštenik lovišta. To znači da je nepoduzimanje odgovarajućih mjera zaštite u konkretnoj situaciji bio razlog za oslobođenje od odgovornosti tuženika. Žalitelj je svoje zemljište na kojem se nalazi i lovište ogradio na neodgovarajući način i bez postupanja prema odredbi čl. 79. ZL-a. Neodgovarajućom ogradom prepriječio je migracijski put divljači, a što je vidljivo iz provedenih vještačenja i osiguranja dokaza. Osim toga žalitelj je imao u skladu s odredbom čl. 80. ZL-a pravo zahtijevati provođenje mjera za sprječavanje šteta od divljači od nadležnog upravnog tijela ako je smatrao da lovoovlaštenik ne postupa u smislu odredbi čl. 75., 76. i čl. 77. ZL-a. U odnosu na žalbene navode da mora postojati odluka nadležnog tijela kojom je propisana obveza i način ograđivanja ističe se da donošenje takve odluke nije propisano Zakonom o lovstvu već korisnici imaju pravo zahtijevati provođenje mjera za sprječavanje šteta od divljači od nadležnog tijela, a korisnici imaju pravo i dužnost za sprječavanje štete od divljači poduzimati propisane mjere, a žalitelj nije dokazao da je poduzimao takve mjere, a one koje je poduzeo nisu bile odgovarajuće. Zbog toga nije ispunjen uvjet tuženikove odgovornosti propisan odredbom čl. 83. st. 1. ZL-a. Stoga tužitelj svojim žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost činjeničnih utvrđenja i zaključaka prvostupanjskog suda.

9. Pravilno je prvostupanjski sud odlučio da je tužitelj dužan naknaditi tuženiku parnične troškove na temelju čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a određeno navodeći o kojim se troškovima radi i uzevši u obzir vrijednost predmeta spora.

10. Zbog navedenog je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a presuđeno kao u izreci.

Zagreb, 22. studenog 2021.

Predsjednik vijeća:
Draženka Deladio

Broj zapisa: **eb302-513ec**

Kontrolni broj: **0a86d-a67d2-ad0c7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=DRAŽENKA DELADIO, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.